

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України в Чернігівській області

Слідчий відділ

вул. Шевченка, 28, м. Чернігів, 14013, тел./факс (04622) 3-05-69, тел. (0462) 65-52-90

www.ssu.gov.ua e-mail: slid_chg@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001757

№ _____

На № _____

від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень

м. Чернігів

«27» липня 2023 року

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу УСБУ в Чернігівській області підполковник юстиції Шестопа́л Галина Миколаївна, розглянувши матеріали кримінального провадження, відомості щодо якого внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12022270340001219 від 10.04.2022 за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 438, ч. 1 ст. 438 та ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст. ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

громадянину Російської Федерації

Кобліку Данілу Олеговичу, 20.06.1993 року народження, уродженцю с. Тайожно-Михайловка Маріїнського району Кемеровської області Російської Федерації, зареєстрованому за адресою: пров. Шкільний, б. 2, с. Тайожно-Михайловка, Маріїнський район, Кемеровська область, Російська Федерація, -

про підозру у вчиненні злочинів, передбачених ч. 2 ст. 438, ч. 1 ст. 438 та ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України, а саме:

у іншому порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднаному з умисним вбивством, тобто у вчиненні злочину, передбаченому ч. 2 ст. 438 КК України;

у жорстокому поводженні з цивільним населенням, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України;

у жорстокому поводженні з цивільним населенням та іншому порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України.

**Фактичні обставини кримінальних правопорушень,
у вчиненні яких підозрюється Коблік Д.О.**

З 19 лютого 2014 року представниками Російської Федерації (далі – РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі – ЗС РФ), приховане твердженням керівників РФ про переміщення військових підрозділів в рамках звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечивши військову окупацію території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя. 18 березня 2014 року РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно із цим, протягом березня та на початку квітня 2014 року, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, взяли під контроль будівлі, в яких знаходилися органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 07 квітня 2014 року в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі за текстом – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року в м. Луганську – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі за текстом – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Внаслідок військових дій у період з травня по серпень 2015 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації Російською Федерацією окремих територій України є 19 лютого 2014 року. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими Російською Федерацією з 20 лютого 2014 року. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими Російською Федерацією (у тому числі окупаційною адміністрацією Російської Федерації) починаючи з 7 квітня 2014 року, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII.

Надалі, 24 лютого 2022 року президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції». Після цього, близько четвертої години ранку того ж дня, ЗС РФ, інші збройні формування РФ та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військове вторгнення на територію України, увійшовши з боку РФ, Білорусі та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось завданням ракетно-артилерійських ударів та бомбардувань авіацією об'єктів по всій території України.

24.02.2022 Указом Президента України №64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», у зв'язку з військовою агресією рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» постановлено введення в Україні воєнного стану із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який у подальшому неодноразово продовжувався та діє на теперішній час.

З того моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п.п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п.п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти РФ) та ін.)».

Відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 р. ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Таким чином, з 19 лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права).

Згідно ч. 1 ст. 4 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 (далі – Женевська Конвенція IV), особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 зазначеної Женевської Конвенції IV, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Відповідно до ч. 1 ст. 12 Женевської Конвенції IV особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

Згідно зі ст. 13 Женевської Конвенції IV, положення частини II цієї Конвенції щодо загального захисту населення від деяких наслідків війни стосуються всього населення країн, які перебувають у конфлікті, без будь-якої дискримінації за ознакою, зокрема, раси, національності, релігійних або політичних переконань, і спрямовані на полегшення страждань, спричинених війною.

Згідно з ч. 1 ст. 27 Женевської Конвенції IV, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства, залякування, від образ та цікавості натовпу.

Крім того, відповідно ст. 29 Женевської Конвенції IV сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Відповідно до ст. ст. 31-32 Женевської Конвенції IV забороняється, зокрема: жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей; застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поведження з боку як цивільних, так і військових властей.

Згідно з преамбулою Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) (далі - Протокол) Високі Договірні Сторони підтверджуючи далі, що положення Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року та цього Протоколу повинні за всіх обставин цілком застосовуватися до всіх осіб, які перебувають під захистом цих документів, без яких-небудь несприятливих відмінностей, що полягають у характері чи походженні збройного конфлікту або у причинах, що висувуються Сторонами в конфлікті чи приписуються їм.

Згідно статті 146 Женевської Конвенції IV Високі Договірні Сторони зобов'язуються надати чинності будь-якому закону, необхідному для надання дієвих карних санкцій для осіб, які вчиняють, або наказують іншим учинити будь-яке серйозне порушення цієї Конвенції, визначеного в цій статті.

Кожна Висока Договірна Сторона зобов'язується розшукати осіб, яких обвинувачено у вчиненні або в наказі учинити такі серйозні порушення, і представляють таких осіб, незалежно від їхнього громадянства, перед своїми судами. Вона може також, якщо вона вважає це потрібним, і відповідно до положень свого законодавства, передати таких осіб для судового процесу іншій заінтересованій Високій Договірній Стороні за умови, що така Висока Договірна Сторона не має доказів, які давали б підстави для обвинувачення таких осіб.

Кожна Висока Договірна Сторона вживає заходів, необхідних для припинення всіх дій, які суперечать положенням цієї Конвенції, крім серйозних порушень визначених наступною статтею.

За будь-яких обставин обвинувачені особи користуються перевагами гарантій належного судового процесу та захисту, що надають не менше переваг, ніж ті, що обумовлені статтею 105, і ті, що випливають з Женевської конвенції про поводження з військовополоненими від 12 серпня 1949 р.

Згідно статті 147 Женевської Конвенції IV серйозні порушення, про які йдеться в попередній статті, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Відповідно до вимог ч.ч. 1, 2 ст. 75 Протоколу тією мірою, якою їх торкається ситуація, зазначена у статті 1 цього Протоколу, з особами, які перебувають під владою сторони, що бере участь у конфлікті, і не користуються сприятливим ставленням згідно з Конвенціями або згідно з цим Протоколом, за всіх обставин поводяться гуманно, і вони, як мінімум, користуються захистом, передбаченим у цій статті, без будь-якої несприятливої різниці, заснованої на ознаках раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії чи віросповідання, політичних або інших переконань, національного чи соціального походження, майнового стану, народження чи іншого статусу або на яких-небудь інших подібних критеріях. Кожна сторона має з повагою ставитися до особи, честі, переконань та релігійних обрядів усіх таких осіб. Заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому

місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема: а.1) вбивство; а.2) катування всіх видів - фізичні чи психічні; а.3) тілесні покарання; а.4) каліцтво; б) знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі; с) взяття заручників; d) колективне покарання; е) погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Відповідно до п. 1 ч. А ст. 4 Женевської конвенції про поводження з військовополоненими від 12.08.1949 (далі – Женевська Конвенція III) військовополоненими, у розумінні цієї Конвенції, є особи, які потрапили в полон до супротивника й належать до однієї з таких категорій: Особового складу збройних сил сторони конфлікту, а також членів ополчення або добровольчих загонів, які є частиною цих збройних сил.

Згідно з ч. 2 ст. 5 Женевської Конвенції III якщо з'являється сумнів, чи належать особи, які брали участь у воєнних діях і потрапили до рук супротивника, до категорій, перелічених у статті 4, то такі особи користуються захистом цієї Конвенції доти, доки їхній статус не буде визначений компетентним трибуналом.

Відповідно до ст. 13 Женевської Конвенції III з військовополоненими необхідно завжди поводитися гуманно. Будь-який незаконний акт чи бездіяльність з боку держави, що тримає в полоні, які спричиняють смерть або створюють серйозну загрозу здоров'ю військовополоненого, що перебуває під її охороною, забороняються та будуть розглядатись як серйозне порушення цієї Конвенції. Зокрема, жодного військовополоненого не можна піддавати фізичному каліченню або медичним чи науковим експериментам будь-якого характеру, які не обґрунтовані потребою в проведенні медичного, стоматологічного або стаціонарного лікування військовополоненого та не здійснюються в його інтересах.

Так само військовополонені завжди повинні бути захищеними, зокрема від актів насилля чи залякування, а також від образ та цікавості публіки.

Застосування репресалій до військовополонених забороняється.

Частиною 3 статті 87 Женевської Конвенції III визначено, що будь-які колективні покарання за індивідуальні діяння, тілесні покарання, тримання в приміщеннях без денного світла та взагалі будь-які види тортур або прояви жорстокості заборонено.

Відповідно до ч. 3 ст. 89 Женевської Конвенції III у жодному випадку дисциплінарні стягнення не повинні бути негуманними, жорстокими або небезпечними для життя військовополонених.

Статтею 129 Женевської Конвенції III передбачено, що Високі Договірні Сторони зобов'язуються приймати будь-які законодавчі акти, необхідні для встановлення ефективних кримінальних покарань для осіб, які вчиняють або віддають накази вчиняти будь-які із серйозних порушень цієї Конвенції, визначених у наступній статті.

Кожна Висока Договірна Сторона зобов'язана розшукувати осіб, обвинувачуваних у тому, що вони вчинили або віддали наказ учинити такі серйозні порушення, та незалежно від їхнього громадянства віддавати їх до свого суду. Вона може також, якщо вважає це за доцільне, передавати їх згідно з положеннями свого законодавства для суду іншій заінтересованій Високій Договірній Стороні за умови, що ця Договірна Сторона зібрала достатньо серйозні докази для порушення справи.

Кожна Висока Договірна Сторона вживає заходів, необхідних для припинення всіх дій, які суперечать положенням цієї Конвенції, але не є серйозними порушеннями, визначеними в наступній статті.

За будь-яких обставин обвинувачені користуються гарантіями стосовно належного судового розгляду й захисту, які не можуть бути меншсприятливими, ніж ті, що передбачені статтею 105 й подальшими статтями цієї Конвенції.

Відповідно до ст. 130 Женевської Конвенції III серйозними порушеннями, про які йдеться в попередній статті, є ті, що пов'язані з будь-яким з таких діянь, якщо їх учинено проти осіб або майна, які користуються захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдське поводження, зокрема біологічні експерименти, умисне заподіяння тяжких страждань або серйозного тілесного ушкодження або шкоди здоров'ю, примушування військовополоненого до служби в збройних силах ворожої держави або умисне позбавлення його прав на справедливе та належне судове розслідування, передбачених цією Конвенцією.

Згідно статті 41 Протоколу:

1. Заборонено нападати на особу, яку визнано чи яку за даних обставин належить визнати особою, яка вибула із строю.

2. Вибулою із строю вважається будь-яка особа, якщо вона:

а) перебуває під владою супротивної сторони;

б) ясно виражає намір здатися в полон; або

с) непритомна чи яким-небудь іншим чином виведена із строю внаслідок поранення чи хвороби й тому не здатна оборонятися, за умови, що в будь-якому разі ця особа утримується від ворожих дій і не намагається втекти.

3. Якщо особи, які мають право на захист як військовополонені, підпадають під владу супротивної сторони при незвичайних умовах воєнних дій, за яких неможлива їхня евакуація, як це передбачено в частині I розділу III Женевської Конвенції III, то вони звільняються, а для їхньої безпеки належить вжити всіх можливих застережних заходів.

Згідно з пунктом «е» ч. 3 ст. 85 Протоколу на доповнення до серйозних порушень, визначених у статті 11, вчинення нападу на особу, коли відомо, що вона припинила брати участь у воєнних діях, розглядаються як серйозні порушення цього Протоколу, коли вони вчиняються навмисне на порушення відповідних положень цього Протоколу і є причиною смерті або серйозного тілесного пошкодження чи шкоди здоров'ю.

09.03.2022 військовослужбовці 74-тої окремої гвардійської Звенигородсько-Берлінського ордена Суворова 2 ступеня мотострілецької бригади Збройних сил Російської Федерації, зокрема батальйону під командуванням майора Кобліка Даніла Олеговича, тимчасово зайняли с. Лукашівка Чернігівського району Чернігівської області, де перебували до 30.03.2022, та у вказаний період проводили вибіркові обшуки житлових господарств місцевих мешканців.

У результаті бою за вказаний населений пункт був розосереджений зведений взвод Збройних Сил України, у складі якого проходив службу старший солдат [REDACTED], розвідник 2 розвідувального відділення розвідувального взводу військової частини А4590. При цьому [REDACTED] втратив можливість брати участь у бойових діях та 09.03.2022, у ранковий час (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) прибув до домогосподарства за адресою: [REDACTED] с. Лукашівка Чернігівського району Чернігівської області, де перебував без зброї та у цивільному одязі до 10.03.2022.

10.03.2022 близько 08:00 год. під час обшуку зазначеного домогосподарства [REDACTED] був виявлений невстановленими військовослужбовцями Збройних сил Російської Федерації. У ході допиту, при обставині та за обставин, що склалися, [REDACTED] повідомив військовослужбовцям РФ про свою приналежність до Збройних Сил України, у зв'язку з чим він був взятий у полон та набув статусу військовополоненого. У подальшому, 10.03.2022 близько 10:00 год. [REDACTED] перебуваючи під владою супротивної сторони, будучи військовополоненим, був переміщений до господарства за адресою: [REDACTED] с. Лукашівка Чернігівського району Чернігівської області, а у подальшому до гаражу господарства по [REDACTED] с. Лукашівка Чернігівського району Чернігівської області, де перебував у полоні військовослужбовців ЗС РФ.

Окрім того, 10.03.2022 у ранковий час невстановлені військовослужбовці Збройних сил Російської Федерації під час проведення обшуку домоволодіння за адресою: [REDACTED] с. Лукашівка Чернігівського району Чернігівської області, де на той час перебувала цивільна особа [REDACTED], та його неповнолітній син [REDACTED], у порушення ст. ст. 31, 147 Женевської Конвенції IV, ст. 75 Протоколу I, з метою подавлення волі та спроможності [REDACTED] та [REDACTED] до опору, здійснили незаконне затримання останніх, а саме умисно позбавили їх можливості вільно пересуватись, протиправно перешкоджаючи їм обирати за своєю волею місце знаходження, під явно незначним приводом, а саме виявленням у мобільному телефоні [REDACTED] інформації щодо зайняття військових РФ території села Лукашівка.

В подальшому невстановлені військовослужбовців Збройних сил Російської Федерації наказали [REDACTED] та [REDACTED] йти у їх супроводі до

приміщення гаражу господарства по [REDACTED] с. Лукашівка Чернігівського району Чернігівської області, де продовжили утримували їх з метою допиту щодо приналежності до Збройних Сил України та підрозділів територіальної оборони, а також розташування позицій ЗСУ, де вони не мали бажання знаходитись та не мали можливості вільно залишити вказаний гараж, тобто незаконно затримали (ув'язнили).

Окрім того, 10.03.2022 у ранковий час невстановлені військовослужбовці Збройних сил Російської Федерації, під час проведення обшуку домоволодіння за адресою: [REDACTED] с. Лукашівка Чернігівського району Чернігівської області, де проживав [REDACTED], у зв'язку з чим, у порушення ст. ст. 31, 147 Женевської Конвенції IV, ст. 75 Протоколу I, з метою подавлення волі та спроможності [REDACTED] до опору, здійснили незаконне затримання останнього, а саме умисно позбавили його можливості вільно пересуватись, протиправно перешкоджаючи йому обирати за своєю волею місце знаходження, під явно незначним приводом, а саме виявленням в будинку військової форми його пасинка [REDACTED], який проходить службу в Національній гвардії України.

В подальшому невстановлені військовослужбовців Збройних сил Російської Федерації наказали [REDACTED] йти у їх супроводі до приміщення гаражу господарства по [REDACTED] с. Лукашівка Чернігівського району Чернігівської області, біля якого його продовжували утримувати з метою допиту щодо приналежності до Збройних Сил України та підрозділів територіальної оборони, а також розташування позицій ЗСУ, де він не мав бажання знаходитись та не мав можливості вільно залишити це місце, тобто незаконно затримали (ув'язнили).

10.03.2022, в обідній час (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), Коблік Даніл Олегович, перебуваючи на посаді командира батальйону 74-ї окремої гвардійської Звенигородсько-Берлінської ордена Суворова 2 ступеня мотострілецької бригади (ВЧ 21005), у військовому званні майор, який у своїй протиправній діяльності з метою конспірації та ухилення від кримінальної відповідальності використовує позивний «Магніт», усвідомлюючи свій статус як особи, що безпосередньо бере участь у бойових діях, а також використовуючи обставини та умови збройного конфлікту, перебуваючи біля гаражу господарства за адресою: [REDACTED] с. Лукашівка, під час допиту цивільної особи [REDACTED] на предмет можливої приналежності до Збройних Сил України та підрозділів територіальної оборони, діючи умисно та усвідомлюючи явну злочинність власних дій, будучи обізнаним зі ст. ст. 4, 27, 29, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, статей 51, 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977 та

діючи всупереч вказаних норм, застосував до [REDACTED] катування, з метою отримання від останнього зізнання у співпраці із ЗСУ, а саме фізичне та психічне насильство, при цьому наніс йому декілька ударів прикладом вогнепальної зброї невстановленого зразка по тулубу, а також висловив погрози вбивством, яку [REDACTED] враховуючи наявність у [REDACTED] вогнепальної зброї, сприймав як реальні.

Під час проведення допиту [REDACTED] розпочався обстріл села Лукашівка, у зв'язку з чим Коблік Д.О., не завершивши допиту, залишив [REDACTED] біля приміщення гаражу, а у подальшому надав наказ підлеглим військовослужбовцям Збройних сил Російської Федерації відвести його до гаражу за адресою: [REDACTED] с. Лукашівка, де останній перебував разом з [REDACTED] та військовополоненим Збройних Сил України [REDACTED].

Далі, 10.03.2022, в обідній час (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), невстановлені військовослужбовці Збройних сил Російської Федерації вивели з приміщення гаражу господарства по [REDACTED] с. Лукашівка Чернігівського району Чернігівської області військовополоненого ЗСУ [REDACTED] а також цивільних осіб [REDACTED] неповнолітнього [REDACTED] та [REDACTED] на дорогу по [REDACTED] в с. Лукашівка, з метою проведення їх допиту.

У подальшому цього ж дня, в обідній час, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено, Коблік Даніл Олегович, перебуваючи біля гаражу господарства по [REDACTED] с. Лукашівка, у ході допиту [REDACTED] додатково підтвердив інформацію щодо приналежності до Збройних Сил України, посади та звання. При цьому Коблік Д.О. достовірно знав, що [REDACTED] проходить військову службу в ЗСУ у складі бойового підрозділу і був задіяний у стримуванні збройної агресії Російської Федерації, а також на даний час перебуває під владою супротивної сторони та вже набув статусу військовополоненого, вибув зі строю та припинив брати участь у бойових діях, не мав при собі будь-якої зброї та не становив жодної загрози, водночас, усвідомлюючи свій статус як особи, яка безпосередньо бере участь у бойових діях, а також використовуючи обставини та умови збройного конфлікту, перебуваючи навпроти військовополоненого Збройних Сил України [REDACTED] на відстані декількох метрів, діючи умисно та усвідомлюючи явну злочинність власних дій, будучи обізнаним з положеннями Женевської конвенції про поводження з військовополоненими від 12.08.1949, всупереч ст. 2, п. а ст. 4, ст. ст. 5, 13, 14, 89, 130 вказаної вище Конвенції, а також ст.ст. 27, 31, 32, 147 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ч. 1 ст. 41, ч.ч. 1, 2 ст. 75, п. «е» ч. 3 ст. 85 Додаткового протоколу Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08 червня 1977 року, використовуючи вогнепальну автоматичну зброю невстановленого зразка, здійснив декілька пострілів (чергу пострілів) в область грудної клітини та живота [REDACTED] чим спричинив йому тілесні ушкодження у вигляді

руйнування внутрішніх органів внаслідок множинних сліпих та наскрізних поранень грудної клітки та живота з переломами ребер, ушкодженням органів грудної та черевної частини, які мають ознаки тяжких тілесних ушкоджень за ознакою небезпеки для життя, внаслідок чого останній помер на місці.

Таким чином, Коблік Д.О., будучи військовослужбовцем Збройних Сил Російської Федерації, здійснив напад на [REDACTED] - особу, яка вибула зі строю та припинили брати участь у воєнних діях, та потрапили під владу супротивної сторони і з цього часу є військовополоненим, та його умисне вбивство, чим порушив вимоги ст.ст. 27, 31, 32, 147 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 2, п. а ст. 4, ст. ст. 5, 13, 14, 89, 130 Женевської Конвенції про поводження з військовополоненими від 12.08.1949, ч. 1 ст. 41, ч.ч. 1, 2 ст. 75, п. «е» ч. 3 ст. 85 Додаткового протоколу Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08 червня 1977 року.

Отже, Коблік Даніл Олегович обґрунтовано підозрюється в іншому порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднаному з умисним вбивством, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 438 КК України,

Одразу після цього 10.03.2022 Коблік Даніл Олегович, перебуваючи на узбіччі дороги, навпроти гаражу господарства по [REDACTED] с. Лукашівка, розпочав допит [REDACTED] та неповнолітнього [REDACTED] з метою отримання даних про їх можливу приналежність до Збройних Сил України, приховану зброю та про розташування на території села військовослужбовців Збройних Сил України та підрозділів територіальної оборони, під час якого, діючи з єдиним умислом та усвідомлюючи явну злочинність власних дій, розуміючи, що [REDACTED] та [REDACTED] є цивільними особами, будучи обізнаним зі ст. ст. 4, 27, 29, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, статей 51, 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977 та діючи всупереч вказаних норм, застосував до потерпілих катування з метою отримання зізнання в останніх щодо співпраці із ЗСУ, а саме фізичне та психічне насильство, при цьому наніс один удар прикладом вогнепальної автоматичної зброї невстановленого зразка по голові [REDACTED] та один удар по голові [REDACTED] змусивши їх стати на коліна, після чого, використовуючи вказану вогнепальну зброю, висловив погрози вбивством, а також зімітував страту потерпілих шляхом здійснення черги пострілів над головами [REDACTED] та [REDACTED] що потерпілим було сприйняте як реальна погроза вбивством, оскільки в обстановці та за обставин, що склалися, у останніх існували реальні підстави боятись здійснення цієї погрози.

Одразу після цього 10.03.2022, Коблік Даніл Олегович, перебуваючи на узбіччі дороги, біля гаражу господарства по [REDACTED] с. Лукашівка, продовжив допит [REDACTED]. Під час допиту, з метою отримання даних про його можливу приналежність до Збройних Сил України, приховану зброю та про розташування на території села військовослужбовців Збройних Сил України та підрозділів територіальної оборони, Коблік Д.О., діючи з єдиним умислом та усвідомлюючи явну злочинність власних дій, будучи обізнаним зі ст. ст. 4, 27, 29, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, статей 51, 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол І), від 08.06.1977, та діючи всупереч вказаних норм, тримаючи в руках вогнепальну автоматичну зброю невстановленого зразка, продовжив застосування до потерпілого катування з метою отримання зізнання в останнього щодо співпраці із ЗСУ, а саме психічне насильство шляхом висловлення погрози вбивством та здійснив чергу пострілів біля ніг [REDACTED] що потерпілим було сприйняте як реальна погроза, оскільки в обстановці та за обставин, що склалися, у останнього існували реальні підстави боятись здійснення цієї погрози.

Таким чином, Коблік Д.О., будучи військовослужбовцем Збройних Сил Російської Федерації, умисно здійснив катування цивільних осіб [REDACTED] неповнолітнього [REDACTED] та [REDACTED] з метою отримання зізнання у співпраці останніх із ЗСУ, чим порушив вимоги ст.ст. 4, 27, 29, 31, 32, 147 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ст. 51, ст. 52, ч.ч. 1, 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол І), від 08.06.1977.

Отже, Коблік Даніл Олегович обґрунтовано підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України.

Також, 10.03.2022, у денний час, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено, Коблік Даніл Олегович, за попередньою змовою із невстановленим на даний час військовослужбовцем Збройних Сил Російської Федерації, будучи озброєними вогнепальною автоматичною зброєю невстановленого зразка, діючи умисно та усвідомлюючи явну злочинність власних дій, проникли до приватного господарства [REDACTED] яке розташовано за адресою: [REDACTED] с. Лукашівка Чернігівського району Чернігівської області, яке не є військовим об'єктом, де перебував [REDACTED] який переховувався у погребі господарства від обстрілів.

У подальшому, Коблік Д.О., усвідомлюючи явну злочинність власних дій, з метою отримання відомостей від [REDACTED] про його приналежність до Збройних Сил України, про приховану зброю та про розташування на території села військовослужбовців Збройних Сил України та підрозділів територіальної

оборони, розуміючи, що [REDACTED] є цивільною особою, діючи групою осіб за попередньою змовою, у порушення ст. ст. 31, 147 Женевської Конвенції IV, ст. 75 Протоколу I, з метою подавлення волі та спроможності [REDACTED] до опору, погрожуючи вогнепальною автоматичною зброєю невстановленого зразка, здійснив його незаконне затримання, а саме умисно позбавив його можливості вільно пересуватись, протиправно перешкоджаючи йому обирати за своєю волею місце знаходження, та, застосовуючи фізичну силу змусив рухатись потерпілого до іншої частини підвір'я.

У подальшому, в цей же день, перебуваючи на підвір'ї будинку за адресою: [REDACTED] с. Лукашівка Чернігівського району Чернігівської області, під час допиту Коблік Д.О. та невстановлений на даний час військовослужбовець Збройних Сил Російської Федерації, діючи за попередньою змовою групою осіб, будучи обізнаним зі ст. ст. 4, 27, 29, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, статей 51, 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977, та діючи всупереч вказаних норм, застосували до потерпілого катування, з метою отримання зізнання останнього у співпраці із ЗСУ, а саме фізичне та психічне насильство, при цьому невстановлений на даний час військовослужбовець Збройних Сил Російської Федерації вдарив [REDACTED] ззаду по ногах та примусив стати на коліна, після чого Коблік Д.О., погрожуючи вбивством, зімітував страту потерпілого шляхом здійснення черги пострілів з вогнепальної автоматичної зброї невстановленого зразка над головою [REDACTED]. При цьому у обстановці та за обставин, що склалися, у останнього існували реальні підстави боятись здійснення такої погрози.

Таким чином, Коблік Д.О., будучи військовослужбовцем Збройних Сил Російської Федерації, діючи за попередньою змовою з невстановленим військовослужбовцем ЗС РФ, умисно здійснив незаконне затримання цивільної особи [REDACTED] та катування з метою отримання зізнання останнього у співпраці із ЗСУ, чим порушив вимоги ст.ст. 4, 27, 29, 31, 32, 147 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ст. 51, ст. 52, ч.ч. 1, 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977.

Отже, Коблік Даніл Олегович підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням та іншому порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України.

За сукупністю вчинених кримінальних правопорушень дії Кобліка Д.О. кваліфіковані за ч. 2 ст. 438, ч. 1 ст. 438 та ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України.

**Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
Управління СБ України в Чернігівській області
підполковник юстиції**

Галина ШЕСТОПАЛ

ПОГОДЖЕНО

**Прокурор у кримінальному провадженні –
прокурор Чернігівської
окружної прокуратури**

Олександр СЕРДЮК

Одночасно, у відповідності до вимог ст. ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленою про свої права, передбачені КПК України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 КПК України;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування,

прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

19) брати участь у підготовці досудової доповіді, надавати представнику персоналу органу пробації інформацію, необхідну для підготовки такої доповіді, ознайомлюватися з текстом досудової доповіді, подавати свої зауваження та уточнення.

20) інші права, передбачено чинним законодавством України.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. Одночасно підозрюваний має право ініціювати укладення угоди про визнання винуватості.

Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом. Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Про повідомлення підозри мені повідомлено, копія повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

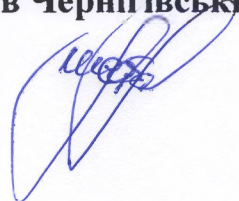
« ____ » годин « ____ » хвилин « ____ » _____ 20 ____ року.

Підозрюваний _____

Захисник _____ (_____)

**Письмове повідомлення про підозру вручив,
права роз'яснив та вручив:**

**Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
Управління СБ України в Чернігівській області
підполковник юстиції**

Галина ШЕСТОПАЛ